

ด้านชงโค

พฤษภาคม 2563 | www.kmitl.com

ชงโคต้นที่ 2

‘กองทุนพีให้ห้อง’

ติดต่อ

สมาคมศิษย์เก่าคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

Kmitlengineer.k@gmail.com / 089-811-5240 (นี้่ม)

นิตยสารของสมาคมศิษย์เก่าคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

บทบรรณาธิการ

ต้นชงโค ฉบับนี้ เป็นฉบับที่ 2 แต่เป็นฉบับแรกที่มีบทบรรณาธิการ การทำ ต้นชงโค ขึ้นมาเรามีจุดมุ่งหมายหลักข้อเดียวคือ เพื่อให้พี่ๆน้องๆชาววิศวะฯ ลาดกระบังได้รู้จักกันเพื่อสร้างให้เกิดเน็ตเวิร์คและความภาคภูมิใจ แล้วจะมีใครถ่ายทอดเหล่านี้ ได้ดีกว่าคนที่เคยอยู่ภายในร่มรั้วชงโคด้วยกันหรือ?

นิตยสารฉบับเล็กๆนี้จึงทำขึ้นโดยรุ่นพี่รุ่นน้องของวิศวะฯลาดกระบัง ซึ่งไม่มีใครจบหรือทำงานในด้านนี้เลย แต่ทำด้วยหัวใจเท่าที่จะจัดสรรเวลาได้ ดังนั้นความบกพร่องจึงเป็นสิ่งที่ไม่เกินคาดหมายแต่เราจะพยายามอย่างดีที่สุดในการส่งมอบให้พี่ๆ น้องๆทุกคน

ในฉบับแรกเรานำเสนอเรื่อง ‘ชมรมนักวิ่งกระต๊องเปลี่ยว’ ฉบับนี้เรายกเรื่อง ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ ซึ่งทั้งสองเรื่องมีความเกี่ยวพันกัน เพราะแหล่งรายได้แหล่งหนึ่งของ ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ ก็คือกิจกรรม ‘ร่มรั้วรัน’ ซึ่งกลุ่มหนึ่งที่ช่วยผลักดัน ‘ร่มรั้วรัน’ ก็คือ ‘ชมรมนักวิ่งกระต๊องเปลี่ยว’ เรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นภายในร่มรั้วชงโคเหล่านี้แหละที่เราอยากให้พี่ๆน้องๆได้ทราบ รวมถึงการได้เห็นต้นชงโคหลายหมื่นต้นที่ออกไปเติบโตใหญ่ในสังคม เราหวังเพียงว่าการได้ทราบเรื่องราวเหล่านี้จะมีคุณค่าและเป็นสิ่งที่วิ่งตรงเข้าสู่เส้นเลือดใหญ่ของหัวใจ แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก แต่สิ่งเหล่านี้จะทำให้หัวใจเราเต้นแรง

ณ ช่วงเวลาที่ธรรมชาติกำลังให้บทเรียนมนุษย์

จิรัชฐ์ สิริเฉลิมพงศ์ (เอก #30)

อภิญญา มหะเสนีย์ (แพท #43)

ภาณุชา มากคล้าย (นิ #42)

นาริน ณ เชียงใหม่ (ฟลุค #43)

‘กองทุนพีให้น้อง’

‘กองทุนพีให้น้อง’ เพิ่งเกิดขึ้นมาไม่ถึง 2 ปีจากการพูดคุยกันใน กรรมการสมาคมศิษย์เก่าชุดที่แล้ว โดยตั้งใจจะหาแหล่งเงินทุนเริ่มต้นจากการจัดงาน 2 งาน คือ ‘ร่มรื้อวัน’ และ ‘ชงโคดินเนอร์ทอล์ค’ ซึ่งรายได้ที่เข้าสมาคมก็เป็นจำนวนไม่มาก แต่โชคดีที่มีพี่ๆ ที่เสนอตัวเป็นผู้มอบทุนให้น้องๆ ด้วยเงินทุนส่วนตัว แม้จะเป็นเพียงกองทุนเล็กๆ แต่ก็ปั้นมันจนเกิดขึ้นได้ และส่งต่อมาถึง กรรมการสมาคมศิษย์เก่าทุกปัจจุบันช่วยกันต่อให้เติบโตใหญ่ ซึ่งเราหวังว่ามันจะค่อยๆ เติบโตอย่างมั่นคงผ่านการสนับสนุนจากพี่ๆ น้องๆ ซึ่งในฉบับนี้เรามีโอกาสได้พูดคุยกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับ ‘กองทุนพีให้น้อง’ หลายท่าน ทั้ง

พี่เดียวก #26 อดีตนายกสมาคมศิษย์เก่าและผู้ให้ทุน ... ที่มองว่าทุกอย่างทำได้
พี่แป๊ะ #27 ประธานกองทุนคนปัจจุบัน ... ที่รับภาระกิจจนไหล่ลู่
พี่ไก่ #28 ประธานกองทุนคนแรก ... ที่ทั้งดำน้ำดำดินเพื่อวางฐานราก
พี่กร #27 ผู้ให้ทุนอีกท่าน ... ที่โควิดไม่สามารถหยุดยั้งความตั้งใจได้
จนถึง
พี่ปรี #30 ผู้ให้ทุนด้วยหัวใจแบบ ... เริ่มชะที่เหอะกองทุนนี้

ว่าแล้วก็ไปอ่านไปฟังความคิดพี่ๆ น้องๆ กันเถอะ

พี่เดี่ยว - ดร.ปกรณ์ อาภาพันธุ์ (รุ่น 26)

นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
คนที่ 13 และ หนึ่งในผู้มอบทุนให้กับ ‘กองทุนพี่ให้น้อง’

เราได้โอกาสสัมภาษณ์พี่เดี่ยวซึ่งมีภาระกิจเต็มไปหมดเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับ ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ ในฐานะที่พี่เดี่ยวเป็นนายกสมาคมฯ ในช่วงที่ก่อตั้งกองทุน และร่วมเป็นหนึ่งในผู้บริจาคเงินให้ทุนน้อง โดยไม่ใช่แค่มอบให้เพียงครั้งเดียว แต่มอบให้ตลอดรอดฝั่งจนจบการศึกษาเลย แถมตั้งใจไว้ว่าส่งคนนี้จบ พี่เดี่ยวก็จะส่งน้องคนต่อไป น่าสนใจมากทีเดียวว่าพี่เขามีแนวคิดอย่างไร

**ชงโค : ตอนนั้นพี่เดี่ยวมีความคิดริเริ่ม
ยังใจและวาดภาพให้โครงการนี้ออกมา
เป็นยังงัยบ้าง**

ตอนนั้นเราคุยกันในคณะกรรมการว่า อยากจะหากิจกรรมที่ตรงตามวัตถุประสงค์ของสมาคมฯ ซึ่งข้อหนึ่งก็คือ การส่งเสริมกิจกรรมของสถาบันฯ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ลาดกระบัง

เราก็มาดูว่าที่ผ่านมาเราทำกิจกรรมกับเด็กๆ แต่นอกจากการทำกิจกรรมแล้ว สิ่งที่ต้องใช้ตอนทำงานจริงๆ ก็คือ ความรู้ ฉะนั้นถ้าเด็กที่มีทั้งความตั้งใจเรียน และทำกิจกรรมด้วย พี่คิดว่าอันนี้จะทำให้เด็กมีอนาคตที่ดี

เราก็เลยมองว่า เราอยากส่งเสริมในจุดนี้ วัตถุประสงค์ข้อที่สอง เราคาดหวังว่ากิจกรรมนี้จะ เป็นกิจกรรมที่จะ ‘อยู่ยาวตลอดไป’

แล้วก็คาดหวังว่าจะได้รับ ความร่วมมือจาก พี่ๆ ศิษย์เก่า เพราะการ สนับสนุนน้องๆ เรื่อง ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ มันไม่เยอะเลย ปีหนึ่งแค่ เทอมละ 2 หมื่นกว่าบาท ปีละ 4 หมื่นบาท ให้ 2 คนร่วมกันก็ได้ ให้รวมกันเป็นรุ่นก็ได้ ช่วยๆ กันสัก 30-40 รุ่น มันก็ได้ 30-40 ทุน เยอะมากนะ รุ่นหนึ่ง สมมติมีคนให้สัก 50 คน คนละ 100 บาทต่อเดือน มันก็ได้แล้วให้น้องๆ ที่เค้าตั้งใจเรียน และทำกิจกรรม แต่อาจจะ มีปัญหาเรื่องเงินทองเหี้ย ได้มีโอกาสเล่าเรียน ได้มากขึ้นไม่ต้องดริบ

ชงโค :

พี่เดี่ยวคาดหวังอะไรจากโครงการนี้บ้าง

ข้อแรกเลย คือ อยากจะเพิ่มโอกาสให้กับ เด็กๆ ที่อาจจะ มีปัญหาเรื่องเงินทอง แต่จริงๆ มีความตั้งใจเรียน เป็นคนที่ยากทำงานเพื่อสังคม ทำงานเพื่อส่วนรวม เราก็คิดคาดหวังว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นการสร้างโอกาส ข้อสอง เราอยากจะทำให้เกิดเป็นตัวอย่าง ให้กับเด็กๆ รุ่นหลัง ว่าการทำกิจกรรมนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ ไม่ใช่เรื่องเรียนอย่างเดียว ฉะนั้นเมื่อเค้าเห็นว่า มันมีโอกาสนี้ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เค้าจะได้มีความสนใจในการทำกิจกรรม สาม เราคิดว่าเป็นโอกาสดี ที่น้องๆ มีโอกาสได้รู้จักพี่ๆ ที่จบมาแล้ว ในขณะเดียวกันพี่ๆ ก็จะได้มีโอกาส ได้รู้จักน้องๆ ด้วย

ชงโค : ตอนสมัยเรียน พี่เดียวมีวิรกรรมอะไรที่อยากจะเล่าให้น้องๆ ฟังมั้ย

สมัยเรียนนะ พี่เป็นคนเรียบร้อย ใจได้ ไม่น่ากลัว แต่พี่เนี่ยเล่นรักบี้ จริงๆ เนี่ยไม่อยากจะบอกเลย คือตอนที่เค้าซ้อมรักบี้กัน เค้าต้องวิ่งไปวัดสุทธาโมชน์ แล้วก็มันวิ่งไปไกล ตอนเข้าต้องตื่นมาวิ่งกัน พี่เองเล่นรักบี้ตั้งแต่ก่อนเข้ามาอยู่ลาดกระบัง แต่พี่ก็เป็นคนที่ขี้เกียจใจ พี่ก็วิ่งรั้งท้าย พอเพื่อนๆ วิ่งวนกลับมา เราก็แอบตัดไปพร้อมกับเขาเลย เราก็วิ่งน้อยกว่า แล้วก็ยังไม่จบนะ เนื่องจากมันไกลมาก พี่ไม่ใช่ นักวิ่งทนขนาดนั้น มันก็มีมอเตอร์ไซด์มา พี่ก็ขึ้นมอเตอร์ไซด์แอบตามไป จนถึงที่เค้าซ้อมรักบี้กันที่คณะ อันนี้ก็เป็นความลับที่ไม่มีใครรู้เลยนะ ส่วนความลับอันที่ 2 คือ ตอนที่พี่อยู่คณะ พี่ก็เป็นคนไม่ค่อยพกตังค์ ลืมเอาตังค์มาบ้าง พี่จะติดค่าข้าวทุกร้านเลยนะ ติดแม่ค้าไว้ก่อน และด้วยความที่เราพูดมากไป อหังการดี แม่ค้าก็ให้ติดค่าอาหาร แล้วปลายเดือนมาจ่ายทีหนึ่ง แล้วก็ชอบแกล้งลูกสาวแม่ค้า แม่ค้าโกรธ เค้าก็เลยเอาพริกเนี่ยใส่มา อย่างสังผัด ซิอิ๊วแต่แอบ ใส่พริกให้พี่ด้วย พริกชี้หนูสีเขียว ให้พี่ทานครับ วิรกรรมหนักๆ ก็ไม่ค่อยมีหรอก เพราะพี่เป็นคนเรียบร้อย เล่นกีฬา นะ..ครับ

ชงโค : แล้วพี่เดียวยาวอยากจะบอกน้องๆ มั้ย ว่าตอนนี้พี่เดียวทำอะไรอยู่บ้าง

พี่ก็เป็นกรรมการ เป็นบอร์ดรัฐวิสาหกิจที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิต ที่การทางพิเศษแห่งประเทศไทย ที่ธนาคารพัฒนาสินทรัพย์ แล้วก็ที่ Gistda หรือสำนักงานพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศ ก็มีสี่แห่งนะครับ แล้วก็ เป็นบอร์ดภาคเอกชน อีกสองแห่งครับ

ที่เป็นบอร์ดทั้งสี่ ห้าแห่งนี้ไม่ได้ตรงกับที่เรา จบวิศวะเครื่องกลมาเลย แต่ว่าสิ่งเหล่านี้มันก็เกิดจากที่เรามาอยู่ลาดกระบัง พี่ก็มีโอกาสเรียนรู้หลากหลาย คือมันไม่ใช่ความรู้ แต่เหมือนเป็นประสบการณ์ ทั้งหมดนี้มันเกิดขึ้นจากการรู้จักคน มีคอนเน็คชั่นที่ดี มีเพื่อนที่ดี แล้วก็ให้โอกาสพี่มาทำงานในสิ่งเหล่านี้

ชงโค : คณะวิศวกรรมศาสตร์ ลาดกระบังให้อะไรกับพี่เดียบบ้าง

ข้อหนึ่ง ให้อะไรที่เป็น logic มาก วิศวะเราสอนให้คิดอย่างเป็นระบบ และทุกวันนี้ในการทำงานของพี่ ได้วิธีคิดที่เป็นระบบก็จากคณะวิศวะลาดกระบังนี่ล่ะครับ

ข้อที่สองนะครับ ทำให้พี่รู้จักเรียนรู้ ไขว่คว้าด้วยตนเอง เพราะว่าเราจะต้องอ่านหนังสือด้วยตัวเองเยอะมาก เรียนรู้จากเพื่อนๆ ตรงนี้เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเราสนิทกันที่คณะ อันที่ 3 คือ ทำให้พี่ได้สัมผัสถึงความเป็นรากหญ้าตัวตนของความเป็นคนในสมัยก่อนเหี่ยววิชะเรานี่ เป็นอันดับสองของประเทศ คือที่หนึ่งที่สอง จุฬา ลาดกระบังพอกันนะสมัยนั้น สมัยเมื่อปี '30 แล้วเราก็อ เอ่อ.. สมัยก่อนนี้พี่จำได้เลย ว่ามีพี่ๆบางคน ใส่ผ้าขาวม้าขึ้นมารถอาหาร คนใส่รองเท้าหุ้มส้นนี้ นับคนได้เลยส่วนใหญ่ 80% นะ ใส่รองเท้าแตะมา เพราะอย่างนั้น เลยสอนให้พี่ติดดิน ในการทำงานจริงเหี่ยวเราไม่ได้เจอแค่ คนที่เป็นวิศวกรด้วยกันนะครับ ต้องเจอทั้งคนงาน ทั้งลูกน้องในแต่ละรูปแบบ ไอ้การที่เราติดดินเหี่ยวมันทำให้เราเข้าได้กับทุกคน อันที่สี่ ทำให้เรารู้จักตรงต่อเวลา อันนี้ เกิดขึ้นโดยไม่คาดหวังนะ เพราะว่าเราต้องขึ้นรถไฟมาเรียน คือทุกอย่างมันต้องตรงเวลา อันนี้มันสอนเลยนะ คือถ้าพลาด มันพลาดไปอีกชั่วโมงนึง เพราะเราตกรถไฟขบวนนั้น

พี่คิดว่า อยู่ลาดกระบังนี่เพื่อนสำคัญมาก ตอนปีหนึ่งเจอวิชา Circuit Analysis เรียนไม่รู้เรื่อง เราไม่ค่อยเก่งไงพื้นฐานไม่ค่อยดี แล้วตอนนั้นอาจจะตกชะด้วยซ้ำ

แต่พี่รอดมารู้สึกจะได้ D+ นะที่ได้ D+ ก็เพราะว่าไปติวกับเพื่อนๆที่อยู่รักบี้ด้วยกัน ทั้งที่คิดว่าจะได้ F เพราะฉะนั้น เพื่อนเหี่ยวสำคัญนะครับ ความเป็นมิตร ความจริงใจ สิ่งเหล่านี้ได้จากลาดกระบัง แล้วก็การต่อสู้ ความมั่นใจ พี่ยังจำได้ทุกวันนี้ที่ พี่ตอนประธานเชียร์ สอนว่าวิศวกรทุกคนต้องมั่นใจ ความมั่นใจนี้เกิดจากลาดกระบัง

ชงโค : สุดท้ายพี่เดี๋ยวอยากจะฝากอะไรถึงน้องๆ หรือว่าทางคณะบ้างไหม

คือคณะนะครับ คิดทำอะไร คิดถึงส่วนรวมเป็นหลักก่อน ถ้าสังคมดีเหี่ยวนะ คนเราก็จะดีเอง ข้อที่สองอยากจะฝากคณะ ฝากทุกๆคนที่มีโอกาสเป็นอาจารย์ สองอย่างที่เป็นสิ่งที่สำคัญในการดำรงชีวิตคน คือ ความมีวินัยกับความมีน้ำใจ จะทำให้เราไม่ตกอับ วินัยนี้รวมถึงทุกเรื่องนะ วินัยการใช้เงิน วินัยการใช้ชีวิต วินัยในการขับรถ วินัยทุกอย่างที่เราไม่เอาเปรียบใคร เพราะวินัยดีสังคมก็ดี เมื่อน้ำใจให้ใคร คนอื่นก็น้ำใจให้เรา พี่มีสองอย่างนี้เป็นหลักในการดำเนินชีวิตพี่ พี่ก็เลยอยากจะฝากให้ทางคณะได้มีโอกาส ได้อบรมสั่งสอนในทางอ้อมให้กับเด็กๆ เพื่อให้ไปสอนคนภายในอนาคตต่อไปครับ

พี่แป๊ะ - สุรัชย์ พัทธพงษ์ภักดิ์ (รุ่น 27)

ประธานกองทุนพี่ให้น้องคนปัจจุบัน

ชงโค : ไปยังไงมายังไงพี่แป๊ะถึงมารับไม้ต่อจากพี่ไ้

คือกองทุนนี้มันจะต้องมีคณะกรรมการ 5 ท่าน โดย 2 ท่านมาจาก กรรมการสมาคม - ศิษย์เก่า และอีก 2 ท่านเป็นศิษย์เก่า และท่านสุดท้ายคือ รองคณบดี กำกับดูแลงานพัฒนานักศึกษาซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง คราวนี้พี่ไ้ (รุ่น 28) ซึ่งเป็นประธานคนแรก และพี่ต๊อ ก หรืออาจารย์ต๊อ ก (รุ่น 26) หมดวาระในคณะกรรมการสมาคมฯ ทำให้พี่แป๊ะ ซึ่งเป็นกรรมการสมาคมฯ ชุดปัจจุบันเข้ามาแทนในโควต้าสมาคมฯ และก็ได้รับเลือกเป็นประธานคนที่ 2 และเพื่อให้งานมันสานต่อได้ ไ้ล่สั่น พี่ต๊อ กก็ยังคงเป็นคณะกรรมการในโควต้าศิษย์ร่วมเก่ากับพี่รังสรรค์ (รุ่น 22 - CAT) โดยมีพี่กิม (รุ่น 27) ที่ช่วยงานมาตั้งแต่ตั้งไข่อยู่ช่วยงานด้วย

ชงโค : พี่เข้ามาสานต่อลำบากใจมั๊ยและมีแนวทางอย่างไร

กองทุนนี้เป็นกองทุนที่ให้เปล่าก็จริง แต่พี่มองว่าการได้อะไรง่าย ๆ มันไม่ดี มันด้อยค่า พี่จึงปรับแนวทางในการคัดเลือกว่านอกจากจะต้องมีคุณสมบัติหลักๆ ครบคือ ขาดแคลนทุนทรัพย์แต่การเรียนดีแล้ว จะต้องมิจิตสำ - ธารณะ ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่เพิ่มมา และพี่ให้ความสำคัญ และพี่เสนอว่า ท้ายชื่อทุนให้ระบุชื่อผู้ให้ทุนลงไปด้วย

เช่น ทุนสนับสนุนค่าเทอมโดย พี่ชงโค ซึ่งจริงๆ พี่ๆ ที่ให้ทุน เขาไม่ได้ต้องการตรงนี้ เขาไม่ได้โอ้อวดอะไร แต่พี่แป๊ะคิดว่าควรทำ เพราะมันเป็นการให้เกียรติเขา เป็น role model ของการทำดี และเพื่อจะให้มันเป็นแรงบันดาลใจให้ พี่ๆ น้องๆ ที่อาจจะมิกำลังทรัพย์ และอยากจะกลับมาช่วย แต่ไม่รู้จะช่วยเหลืออะไรได้ ก็กลับมาช่วยน้องๆ เพราะพี่ตั้งใจว่าอยากให้กองทุนนี้เป็นกองทุนที่ พี่ๆ น้องๆ มองเข้ามาแล้ว อยากมาร่วมช่วยกันสนับสนุนทุนการศึกษาให้น้อง

ชงโค : กองทุนพี่ให้น้องมีกี่ประเภท และมีแหล่งที่มาของเงินทุนจากไหน

กองทุนพี่ให้น้อง มีทุน 3 ประเภท คือทุนสนับสนุนค่าเทอม ทุนสนับสนุนค่าใช้จ่าย และ ทุนสนับสนุนกิจกรรม ที่มาของทุน มีมาจาก 2 ทางหลักๆ คือ 1) รายได้จากกิจกรรมของสมาคมฯ คือ ร่มรื้อวัน และดินเนอร์ทอล์ค

ซึ่งเราพยายามจะหากิจกรรมเพื่อหาทุนเพิ่มให้ห้องฯ 2) ทุนที่พี่ๆ ศิษย์เก่าแสดงความจำนงค์บริจาค โดยปัจจุบันมี 3 ท่าน คือ พี่เดี่ยว รุ่น 26, พี่กรณ์ รุ่น 27 และ พี่ปรี รุ่น 30 ซึ่งทุกท่านตั้งใจจะให้ทุนต่อเนื่องกับห้องฯ จนเรียนจบ โดยทุนหนึ่งจะอยู่ที่ 20,000 บาทต่อคนต่อเทอม แต่หากพี่ๆ ห้องฯ ท่านใดจะร่วมสมทบทุนเป็นเงินเท่าไรเราก็ยินดีมากน้อยไม่ใช่ประเด็น

ชงโค : การขอทุนมีขั้นตอนยังไงบ้าง

เราจะมีประกาศเป็น poster ไปติดบอร์ดที่คณะและประกาศออกไปทาง online ทั้งบนเวปสมาคมฯ www.kmitl.com, บนเพจรั้วชงโค และกระจายไปตาม Line Group ต่างๆ ของศิษย์เก่า ซึ่ง ห้องฯ สามารถ print ใบสมัครมากรอก แล้วยื่นที่ กองกิจกรรมนักศึกษาได้เลย ซึ่งตรงนั้นจะมีการ screen ผู้สมัครขั้นแรก ก่อนมาถึงคณะกรรมการเพื่อสัมภาษณ์ อย่างในรุ่นแรกก็จะมีผู้เข้าสัมภาษณ์ประมาณ 20 คน และได้รับทุน 4 คน

ชงโค : พี่จะทำให้กองทุนนี้ สร้างให้ผู้รับทุนเกิด bonding กับสถาบันฯ อย่างไร

ตอนนี้มี 2-3 แนวทาง หนึ่งคือ เราจะให้ห้องฯ เขียนรายงานความคืบหน้าใน ด้านการเรียนเพื่อให้พี่ที่เป็นเจ้าของทุนได้รับทราบและพี่ๆ อาจจะช่วยให้คำแนะนำแนวทางเหมือนเป็นที่ปรึกษาส่วนตัวด้วย อีกแนวทางหนึ่งคือหาโอกาสให้มาช่วยงานสมาคมฯ โดยเป็นงานที่ห้องฯ ทำได้ โดยมีค่าจ้างให้ตามเหมาะสม (ไม่เกี่ยวกับทุนที่ได้ส่วนนี้เป็นรายได้เพิ่มเติม) ก็จะทำให้ห้องได้ทั้งประสบการณ์การทำงาน ได้เรียนรู้จากพี่ๆ และมีรายได้เสริมทำให้มีรายได้ไปใช้จ่ายส่วนตัว ซึ่งงานอาจจะไม่ใช่แค่งานสมาคมฯ แต่อาจจะเป็นงานที่คณะที่เราไปร่วมด้วย เช่น job fair

ชงโค : ซึ่งตรงนี้จะเหมือนกับการสอน
จับปลามากกว่าเพียงแค่หาปลามาให้

ใช่เลย เพราะพี่ๆ เราเองจะเป็นโค้ชให้
น้องๆ การมีโอกาสเข้าถึงพี่ๆ ที่เป็นผู้บริหาร
ในองค์กรต่างๆ จะสร้างให้น้องออกมาเป็น
วิศวกรที่ดี

ชงโค : พี่จะอย่างไร ให้ทุนที่ออกไป
สมความตั้งใจผู้ให้

ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ พี่ต้องการให้ผู้ที่ได้รับ
เขาภูมิใจ มีจิตใจที่สูงขึ้น เขาต้องไม่รู้สึกรำคาญ
ได้ทุนมาเพราะความสงสาร แต่เขาต้องได้ทุน
มาเพราะความดี ซึ่งถ้าเขารู้สึกภูมิใจ เขาจะ
ออกไปทำสิ่งที่ดีให้สังคม พี่มีความคิดที่จะส่ง
ผ่านไปถึงน้องๆ ว่า ‘เราไม่ได้ให้เพราะสงสาร
แต่เราอยากให้เป็นพลังเสริม’

ชงโค :
ทำไมพี่แป๊ะถึงคิดมาช่วยงานสมาคม

สมัยเรียนพี่ทำกิจกรรมเป็นงานหลัก เรียนเป็น
งานรอง พี่อยู่ชมรมวิชาการกินนอนตึกกิจจ
ตลอด 4 ปีไม่เคยเข้าหอเลย แต่ตอนจบมา 20
กว่าปีแล้ว พี่แทบไม่ได้เข้าไปมีส่วนอะไรกับ
คณะเลย จนมาถึงสมัยที่พี่เดียว เป็นนายก -
สมาคมฯ แล้วชวนรุ่น 27 มาช่วยเพราะอาจจะ
ต้องส่งไม้ต่อกัน โดยพี่ก็ม รุ่น 27 เป็นคนแรก
ที่เข้ามาช่วยแล้วก็ชวนๆ กันมา พอช่วงที่จะมี
การโหวตตัวแทนรุ่น ชุดที่จะลงสมัคร พี่ก็ได้อยู่
ในนั้นด้วย พอมาทำมันก็สนุกจริงๆ

ชงโค : วิจารณ์สมัยเรียนเป็นอย่างไร
คณะให้อะไรกับพี่

วิจารณ์ที่พี่จำได้น่าจะเป็นการใส่กางเกงเล
เข้าห้องเรียนตึกพระเทพฯ นะ การได้ผ่านคณะ
วิศวะฯ ที่นี้ทำให้พี่เปลี่ยนจากสมัย ม.ปลายที่
เป็นลูกไล่มาเป็นผู้นำ คือพี่คิดว่าเฮ้ยเป็นวิศว-
กรมันต้องมายืนข้างหน้าใช้มัย พี่อยู่ชมรม
วิชาการ มีการจัดติวฟรี รุ่นที่ 3 เขาหาคนที่จะ
เป็นประธาน เป็นปีหนึ่ง พี่เลยยกมือขอทำเลย
และมันก็เปลี่ยนพี่จากลูกไล่มาเป็นผู้นำในการ
จัดครั้งนั้น และพี่ก็ทำงานกับชมรมมาตลอด
โดย 4 ปีที่คณะ พี่ใช้เวลามากที่สุดที่ตึกกิจจ รอง
มาคือห้องแล็บ แล้วถึงมาเป็นห้องเรียน ที่พี่
มองว่าเป็นที่ฝึกทักษะการเป็นวิศวกรที่ดี

ชงโค : อยากฝากอะไรกับรุ่นน้องหรือคณะ

พี่กังวลว่า รุ่นน้องที่จบออกมาจากนี้ไปแค่วิชา การมันไม่พอ เพราะเดี๋ยวนี้เครื่องจักรมันแก้ ทุกปัญหาได้ในเวลาแป๊บเดียวแต่ soft skill สิ คือสิ่งสำคัญ การสื่อสาร การปฏิสัมพันธ์ การ การเป็นผู้นำ นี่คือสิ่งที่เด็กรุ่นใหม่ต้องเรียนรู้ ตั้งแต่อ่อนอยู่ในรั้วชงโคเมื่อจบแล้วต้องพร้อม ใช้งานเลย การที่หาโอกาสให้น้องๆได้มาเจอ พี่ๆที่สมาคมฯ ได้พูดคุยรู้จักกับพี่ๆที่เป็นผู้ - บริหารจะสร้างเสริมตรงนี้ได้ พี่เองก็เข้าไปพูด คุยกับน้องๆที่คณะบ่อยบ่อยจนเพื่อนๆถามว่า มึงจะไปทำไมบ่อยๆ คือพี่ตั้งใจอยากถ่ายทอด ให้น้องๆ ฟัง

พี่ไก่ – สมศักดิ์ คุณรัตนภรณ์ (รุ่น 28)

ผู้ก่อตั้ง และ ประธาน ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ คนแรก

ชงโค : ขอถามคำถามแรกกับพี่ไกว่า
‘กองทุนพี่ให้น้อง’ มีที่มา หรือแนวคิดยังไง

ครั้งหนึ่งในที่ประชุมคณะกรรมการสมาคม – ศิษย์เก่า ชุดที่ผมร่วมเป็นกรรมการ ได้มีการพูดคุยเรื่องการสนับสนุนน้องๆ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน พี่ก็เลยได้มีโอกาสเสนอความคิดว่า “เป็นไปได้หรือไม่ที่สมาคมศิษย์เก่าจะสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับน้องนักศึกษาที่ขาดความพร้อมทางทุนทรัพย์” ท่านนายกสมาคมฯ (พี่เดี่ยว รุ่น 26) และกรรมการเห็นชอบ ซึ่งเป็นที่มาของการตั้ง ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ ขึ้น

ชงโค : แหล่งที่มาของเงินกองทุน
ตั้งแต่เริ่มแรก จนถึงปัจจุบัน มาจากไหน

ในช่วงนั้น เมื่อมีมติว่าจะตั้ง ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ ก็มีการระดมความคิดว่า จะหารายได้สมทบเข้า ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ ด้วยวิธีใดได้บ้าง กรรมการในที่ประชุมมีข้อเสนอว่าจัดกิจกรรมงานวิ่งดีหรือไม่ด้วยที่ตอนนั้นทางคณะวิศวกรรมลาดกระบังยังไม่มีการวิ่งเป็นของตัวเองเลย และเป็นกิจกรรมที่ศิษย์เก่าจำนวนมากมีส่วนร่วม ไม่ต้องไปรบกวนขอการสนับสนุนจากศิษย์เก่าคนใดคนหนึ่งเป็นการเฉพาะ จึงเป็นที่มาของกิจกรรม “ร่วรรั้วรัน” กิจกรรมวิ่งที่สร้างโอกาสให้เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ศิษย์เก่าวิศวกรรมลาดกระบังได้มาพบปะกันไปในตัว นอกจากนั้นยังมีกิจกรรม “ดินเนอร์ทอล์ค” เป็นงานที่

เชิญศิษย์เก่าในหน่วยงานองค์กรระดับประเทศมาถ่ายทอดแนวคิด การปรับตัวในยุคดิจิทัล รวบรวมได้จากสองกิจกรรมนี้เป็นที่มาของเงินสมทบเริ่มแรกกองทุน และยังมีศิษย์เก่าที่มีใจกุศลบริจาคเงินสมทบเข้ากองทุน โดยตรงอีกหลายท่าน

ชงโค : ตั้งแต่เริ่มจนถึงปัจจุบันพี่เห็นอะไรจากกองทุนนี้

‘กองทุนพี่ให้น้อง’ เรียกว่าเป็นเครื่องมือใหม่ของสมาคมศิษย์เก่าที่เพิ่งจะเกิดขึ้น ด้วยจุดประสงค์คือ ให้ทุนการศึกษา และสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของคณะ และน้องๆ นักศึกษา ปัจจุบัน ส่วนตัวแล้วเห็นกองทุนสามารถมอบทุนการศึกษาให้กับน้องๆ นักศึกษา ให้การสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของคณะได้ตามประสงค์ และเชื่อว่า ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ จะสามารถดำเนินไปได้ และบรรลุเป้าหมายตามประสงค์ต่อไปครับ

ชงโค : ทำไมพี่ถึงมาช่วยงานสมาคมฯ

ส่วนตัวแล้วไม่ได้มีความพร้อม ความสะดวกมาช่วยงานสมาคมศิษย์เก่าเลย ด้วยภารกิจ ธุรกิจและครอบครัวยังแน่นมาก ธุรกิจยังต้องดูแลใกล้ชิดและลูกๆ ยังเล็กอยู่ แต่ด้วยความเกรงใจ ที่ท่านว่าที่นายกสมาคม โทรมาชวนให้มาช่วยงานสมาคม จึงตัดสินใจมาร่วมเป็นกรรมการศิษย์เก่าด้วยครับ และตั้งใจว่าจะมาเป็นกรรมการสมาคมศิษย์เก่า วาระนี้วาระเดียวครับ การมาทำงานเป็นกรรมการสมาคมศิษย์เก่าช่วยให้ผมมีโอกาสได้พบปะรุ่นพี่รุ่นน้องมากขึ้นครับ

ชงโค : วิถีกรรมสมัยเรียนของพี่ไก่อเป็นอย่างไร คณะให้อะไรกับพี่

555555 ผมเป็นเด็กค่อนข้างเรียบร้อย ไม่ได้โลดโผนอะไร เลยอาจจะไม่มีวีรกรรมอะไร ที่พอจะใกล้เคียงวีรกรรมก็คงเป็นเรื่องที่สิงตามซุ่มนุ่ตึกกิจกรรมนักศึกษา สิงตามตึกภาควิชาช่วงใกล้สอบ และช่วงทำโปรเจกต์ตอนเรียนปี 4 ครับ คณะวิศวกรรมลาดกระบังให้โอกาสในอาชีพ ในยุคที่ผมจบวิศวะฯ เป็นยุคที่วิศวกรขาดแคลน เป็นที่ต้องการอย่างมาก และวิศวกรรมลาดกระบังเป็นวิศวะฯที่ได้รับการยอมรับอย่างสูง จากตลาดแรงงานในขณะนั้น ผมไม่ได้ทำงานสายเทคนิคคอลมานานหลายปีแล้ว ผมทำงานเป็นพนักงานบริษัทอยู่ประมาณ 5 ปี ก็ลาออกมาประกอบธุรกิจส่วนตัว เริ่มทำธุรกิจส่วนตัวปี 2540 ปีที่เกิดวิกฤติต้มยำกุ้ง ถึงวันนี้ผมทำธุรกิจส่วนตัวมาประมาณ 23 ปีแล้วครับความรู้ที่ได้จากวิศวะลาดกระบัง เป็นพื้นฐานที่ดีมาก ในการประกอบธุรกิจส่วนตัวของผมครับ

ชงโค :

พี่ไก่ออยากฝากอะไรกับรุ่นน้องหรือคณะ

ที่ผมอยากฝากและเน้นมากๆ สำหรับน้องนักศึกษาปัจจุบัน คือ ทักษะภาษาอังกฤษจริงอยู่ว่าวันนี้มีแอปช่วยมากมายแต่ไม่เท่ากับที่สามารถสื่อสารได้เองครับ แม้ว่าภาษาจีน-กลางจะมาแรงมีบทบาทสูงขึ้น แต่ในความคิดผมแล้ว ทักษะภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญอย่างมากในชีวิตการทำงานครับ จึงอยากฝากน้องๆ วาระหว่างที่เรียน ให้ใส่ใจฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษควบคู่ไปด้วยครับ อาจจะต้องแอคเซนต์เป๊ะ หรือสำเนียงเนทีฟ แต่ขอให้ ฟัง พูด อ่าน เขียนในระดับที่สื่อสารได้ครับ ที่อยากฝากเพิ่มเติมคือ ช่วงชีวิตการเรียน 4 ปีนั้นสั้นมากเมื่อเทียบกับชีวิตการทำงาน หรือชีวิตหลังจบปริญญา ช่วงการเรียนนี้เสมือนเป็นช่วงที่สนุกที่สุดช่วงหนึ่งของชีวิต จึงอยากบอกให้น้องๆ ตั้งใจเรียน และเรียนให้สนุกครับ

นั่นคือเนื้อหาสั้นๆ ที่พี่ไก่อประธานคนแรกของกองทุนฝากไว้ที่แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจที่พี่ๆ อยากส่งมอบโอกาสให้รุ่นน้อง เป็นการเริ่มต้นก้าวเล็กๆ ที่เราเชื่อมั่นว่ามันจะเติบโตใหญ่ในอนาคต

พีกร - ปกรณ์ อังสนันท์ (รุ่น 27)

หนึ่งในผู้ให้ทุน

จริงๆ แล้วพีกรขอตัวว่าไม่ต้องสัมภาษณ์ พีก็ได้ แต่เรายืนยันว่าไม่ได้ แม้โควิด-19 จะทำให้พีกรมอบทุนช้าลงไป แต่หัวใจพีกร มาก่อนโควิดนานแล้ว ดังนั้นแม้บทสัมภาษณ์จะสั้น แต่รักพีนั้นยาวแน่นอน

ชงโค : ทำไมพีกรถึงมอบทุนให้น้อง พี่อยากเห็นอะไร

อยากเพิ่มให้น้องมีโอกาสได้รับทุนหลายคนขึ้นครับ เพื่อเพิ่มเติมจากเงินส่วนที่ทางสมาคมฯ จะมอบให้อยู่แล้ว

ชงโค : ถ้างั้นพี่ช่วยชวนพี่น้องท่านอื่น ๆ มาร่วมกันให้ทุนหน่อย

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่ดีมากจึงอยากจะเชิญชวนพี่น้องๆ มาร่วมกันมอบทุนการศึกษาผ่าน ‘กองทุนพี่ให้น้อง’ ของสมาคมศิษย์เก่าของพวกเรา เพื่อเปิดโอกาสให้น้องๆ ที่เรียนดีและทำกิจกรรม แต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ ให้มีโอกาสในด้านการเรียน เพื่อให้มีกำลังใจในการฟันฝ่าไปสู่ความสำเร็จ

ชงโค : สมัยเรียนที่คณะ พีกรเป็นแนวไหน

สมัยเรียน พีก็ทำกิจกรรมค่อนข้างเยอะ ทั้งงานชุมนุม C-Square, งานชมรมอาสา ออกค่าย ตจว. แล้วก็งานองค์การนักศึกษา การที่เราทำกิจกรรม ทำให้ได้อะไรหลายอย่างมากครับ ได้เพื่อนเยอะมาก ทั้งใน คณะ หรือต่างคณะ รวมไปถึง เพื่อนจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ ได้รู้ระบบงาน การจัดการต่างๆ

ชงโค : พี่อยากฝากอะไรถึงรุ่นน้องหรือคณะ

ก็จากที่พี่ตอบไปก่อนหน้านี้ก็เลยอยากฝากบอกน้องๆ ที่เป็นนักศึกษาว่าไม่อยากให้มุ่งไปเรื่องการเรียนเพียงอย่างเดียว ควรจะทำกิจกรรมร่วมไปด้วย

พีพีรี - สุพีรีชา ลิมปิภาณจนโกวิท (รุ่น 30)

หนึ่งในผู้ให้ทุน

ชงโค : ทำไมพีพีรีถึงมอบทุนให้น้อง
เพื่ออยากเห็นอะไร

อยากช่วยให้น้องๆ วิศวฯ ลาดกระบังที่
ขัดสนหรือมีความลำบากสามารถเรียนจบได้
โดยไม่ลำบากมากนัก น้องๆ ที่ได้โอกาสมา
เรียนที่วิศวะลาดกระบัง ถือว่ามีความสามารถ
และได้รับโอกาสที่ดี ถ้าเรียนจบออกไปได้ก็จะ
ช่วยทำงานสร้างความมั่นคงให้ครอบครัวและ
มีส่วนพัฒนาประเทศชาติ ถ้าน้องเข้ามาแล้ว
แต่ในระหว่างเรียนประสบปัญหาเรื่องค่าเรียน
/ค่าใช้จ่าย แล้วเป็นเหตุให้เรียนไม่จบ ถือเป็น
ความสูญเสียทั้งต่อน้องและครอบครัว ตลอด
จนโอกาสของประเทศชาติ และคิดว่าถ้าช่วย
น้องๆ เดินต่อไปได้ อนาคตอยากเห็นน้องๆ
ได้รับโอกาส กลับมาต่อยอดช่วยเหลือน้องๆ
รุ่นต่อไปในด้านต่างๆ เพิ่มขึ้นไปอีก

ชงโค : พี่ช่วยชวนพี่น้องท่านอื่น ๆ มาร่วม
กันให้ทุนหน่อย

พี่ๆ น้องๆ วิศวะลาดกระบังหลายคนที่เคย
ได้รับโอกาสดีๆ และปัจจุบันมีสถานะที่มั่นคง
ถ้าพอจะปันส่วนเล็กๆ มาร่วมช่วยเหลือน้องๆ
ได้ ก็อยากจะขอเชิญมาร่วมกัน จะมากจะน้อย
ได้หมด ใครมีมากจะสนับสนุนมอบเต็ม 1 ทุน
ให้น้องก็ได้ หรือใครมีน้อยให้เป็นเงินก้อน -
เล็กๆ (แบบระบุวัตถุประสงค์) เพื่อให้กองทุน
รวบรวมจากหลายๆ คนให้เป็น 1 ทุน

กองทุนนี้ จะเป็นเงินที่แยกเด็ดขาด จาก
จากบัญชีบริหารสมาคม บริหารจัดการร่วม -
กันระหว่าง ผู้แทนจากสมาคมศิษย์เก่า และผู้
แทนศิษย์เก่ามาร่วมพิจารณาการรับทุน และ
การจัดการกองทุนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
หรือพี่ๆ น้องๆ ที่ต้องการสนับสนุนน้องๆ ในการ
สร้างนวัตกรรมก็สามารถให้ทุนในรูปแบบงาน
วิจัยพัฒนา project โดยระบบสาขาที่ต้องการ
เพื่อให้้องๆ สร้าง project บางอย่างที่น่าสนใจ
การต่อยอดเชิงพาณิชย์ได้ โดยผู้ให้ทุนสนับสนุน
จะได้สิทธิ์ในการคุยข้อเสนอ กับน้องๆ
ได้พิจารณาก่อนบุคคลภายนอก ส่วนจะตกลง
กันได้/ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ value ของงาน

ชงโค : พี่อยากฝากอะไรถึงรุ่นน้องหรือคณะ

ใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยให้เรียนรู้ครบถ้วน ทั้งการเรียน กิจกรรม และสังคม เพื่อเตรียมตัว พร้อมออกไปประกอบอาชีพ และใช้ชีวิตเป็น พลเมืองที่ดีของสังคม แต่ทุกคนมีต้นทุนตอน เข้ามาไม่เท่ากัน แต่การจบออกไปประกอบ อาชีพ ทุกคนมีโอกาสเท่าๆ กันหมด ทั้งหมด อยู่ในมือของน้องเอง การประสบความสำเร็จ ในงานไม่ใช่ว่าเรียนเก่งอย่างเดียว แต่จะต้อง ทั้งเก่ง ตั้งใจ ทุ่มเท มีวุฒิภาวะที่จะจัดการ ปัญหาต่างๆ และเป็นผู้หน้าที่จะสร้างความ เปลี่ยนแปลงดีๆ ต่อองค์กร

ชงโค : วีรกรรมสมัยเรียนของพีปรี

ใช้คำว่า วีรกรรมสมัยใช้ชีวิตที่ลาดกระบัง ดีกว่า ถ้าบอกว่าวีรกรรมสมัยเรียนจะตอบยาก เพราะไม่ค่อยเข้าเรียน 555 สมัยนั้นยังไม่ได้ เชื่อกัน อาจารย์ให้รับผิดชอบตัวเอง อ่านหนังสือสอบให้ทันละกัน ตอนอยู่คณะกิจกรรมเยอะ ทำงานรับน้องคณะ รับน้องห้อง งานประชาสัมพันธ์ คณะหลายแบบทั้งตัวฟรี

Pre-Engineering Camp เข้าคณะเกือบทุกวัน จันทร์-ศุกร์นะ มาสังชุมชุม (ประชาสัมพันธ์) ทำกิจกรรมบ้าง เล่นเกมส์ในคอม/เครื่อง Play หรือไม่กี่นั่งโต๊ะสวนๆ จับกลุ่มเตะบอล เล่น หมากรุก เล่นไฟ กินเหล้า ยังไม่เคยโดนจับลง โทษ แต่เคยถูกอาจารย์ยึดอุปกรณ์ และตักเตือน แต่ใช้ชีวิตแบบนี้ ก็เรียนจบ 4 ปี เกรด 2.5 กว่าๆ ไม่เคย F ไม่เคย drop วิชาไหนเลย

